

Eņģeļu mēles

Elders Džefrijs R. Holands
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Mūsu vārdiem līdzīgi kā mūsu rīcībai ir jābūt piepildītai ar ticību, cerību un mīlestību.

Pravietis Džozefs Smits padziļināja mūsu izpratni par runas spēku, kad viņš mācīja: „*Tas ir vārdos atrodams, . . . ka darbs veicas, ja strādā ar ticību.* Dievs teica: Lai top gaisma, . . . un gaisma tapa.” Jozua iesaucās, un lielā gaisma, ko Dievs bija radījis, apstājās. Elija pavēlēja un debesis aizvērās uz trīs gadiem un sešiem mēnešiem, tā kā tur nebija lietus. . . Viss tas tika darīts ar ticību. . . *Ticība strādā caur vārdiem; un arī vārdiem ir bijuši un tiks veikti varenākie darbi.*”¹ Līdzīgi kā visas dāvanas, „kas dotas no augšas”, vārdi ir „svēti, un tie jāizrunā uzmanīgi, un ievērojot Gara ierobežojumus.”²

Saistībā ar vārda spēka un svētuma realizāciju, es vēlos jūs brīdināt, ja šāds brīdinājums ir vajadzīgs, attiecībā uz to, kā mēs cits ar citu runājam un kā mēs runājam paši ar sevi.

Apokrifos ir pants, kas parāda šī rezultāta svarīgumu daudz labāk par mani. Tas skan: „Pātagas sitiens atstāj zīmes miesā, bet mēles sitieni salauž kaulus.”³ Paturot prātā šo tēlaino apzīmējumu, es biju īpaši iespaidots Jēkaba grāmatā izlasīt, ka ir veids, kā es varu būt „pilnīgs cilvēks.”

Jēkabs sacīja: „Mēs visi daudzējādi klūpam. *Ja kāds vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs*, un ir spējīgs savaldīt savu miesu.”

Tēlaini turpinot par savaldīšanu, viņš rakstīja: „Ja zirgiem liekam iemauktus mutē, lai tos darītu sev paklausīgus, mēs valdām līdz arī visu viņu augumu.

Lūk, arī laivas, lai gan tās ir tik lielas, un skarbi vēji tās mētā, jo sīka stūre tās vada, kurp tiecas vadītājs.”

Tad Jēkabs secina: „Tāpat arī mēle ir mazs loceklis . . . Redzi, kāda maza uguns iededzina kādu lielu mežu!

. . . mēle ir kā uguns, netaisnības pasaule, mēle ir likta starp mūsu locekļiem, tā apgāna visu miesu un . . . ir elles aizdedzināta.

Jo katras sugas zvēru un putnu, rāpuļu un jūras dzīvnieku dabu savalda un ir savaldījusi cilvēka daba;

bet mēli neviens cilvēks nevar savaldīt: nemitīgs ļaunums, pilns nāvējošas indes.

Ar viņu mēs slavējam To Kungu un Tēvu, ar viņu mēs lādam cilvēkus, pēc Dieva līdzības radītus.

No tās pašas mutes iziet svētība un lāsts. Tam, mani brāļi, nebūs tā notikt!”⁴

Lūk, tas ir ļoti tiešs vēstījums! Acīmredzami, ka Jēkabs nedomāja, ka mūsu mēles vienmēr ir tik grēcīgas, nedz arī, ka viss, ko sakām ir „pilns ar nāvējošu indi”. Bet viņš skaidri norāda, ka dažas lietas, ko mēs sakām, visbeidzot var būt arī postošas, pat nāvējošas — un tā ir stindzinoša apsūdzība Pēdējo Dienu Svētajam! Balss, kas izteic sirsnīgu liecību, izdveš dedzīgas lūgšanas un dzied Ciānas dziesmas, *var* būt tā pati balss, kas neattaisno un kritizē, sagādā raizes un pazemo, rada sāpes un sagrauj gan paša, gan citu garus. „No tās pašas mutes iziet svētība un lāsts,” Jēkabs bēdējās. „Tam, mani brāļi [un māsas]” viņš saka, „nebūs tā notikt!”

Vai mums ir iespējams ko kaut nedaudz pārveidot sevī? Vai šī ir tā joma, kurā mēs katrs varam censties būt mazliet pilnīgāki vīrieši vai sievietes?

Vīri, jums ir uzticēta pati svētākā dāvana, kas varētu būt — sieva, Dieva meita, jūsu bērnu māte, kuri ir viņas brīvprātīgi jūsu mīlestībai un priecīgai savienībai radīti. Padomājiet par dažādām lietām, kuras jūs teicāt, kad iekarojāt viņas mīlestību, padomājiet par svētībām, kuras jūs devāt, mīloši uzliekot savas rokas uz viņas galvas, padomājiet par sevi un viņu kā par dievu un dievieti, kas arī esat, tad uz brīdi padomājiet par brīžiem, kuros tika izteikti nejutīgi, sarkastiski, nekontrolēti vāri. Par ļaunumu, ko var nodarīt vārdi, nav pārsteigums, ka Glābējs teica: „Ne, kas mutē ieiet, sagāna cilvēku, bet, kas no mutes iziet, tas sagāna cilvēku.”⁵ Vīrs, kurš nekad nav domājis sist savai sievai fiziski, var salauzt — ja ne viņas kaulus — tad noteikti viņas sirdi ar brutalitāti, neapdomību vai nejauku runu. Ļaunprātīga fiziska izmantošana ir viennozīmīgi pilnīgi nosodāma Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā. Mēs runājam daudz spēcīgāk pret jebkāda veida seksuālu izmantošanu, kas ir vēl vairāk nosodāma. Šodien es runāju pret mutisku un emocionālu vardarbību pret ikvienu citu, bet jo īpaši vīra vardarbību pret sievieti. Brāļi, tādām lietām nevajadzētu būt.

Tādā pašā garā mēs uzrunājam māsas, jo šādā verbālā izmantošanā ir iesaistīti gan vīrieši, gan sievietes. Sievas, vai jūs saistāt nevaldāmo mēli *savā* mutē ar labo un ļauno savos vārdos? Kā tas ir, ka tāda mīļa balss, kas, saskaņā ar tās dievišķo dabu, ir kā eņģelim, tik garīga, tik laipna jau no dabas un nepārprotami jauka, pēkšņi var būt tik griezīga, tik sarkastiska, tik skarba un nekontrolēta? Sievietes vārdi var būt daudz skarbāki par kāda iereibušā vārdiem, un tie var būt par iemeslu tam, ka cilvēki var justies slimi un emocionāli nošķirti vairāk kā jebkad, pirms saruna vispār sākusies. Māsas, jūsu brīnišķīgajā garā nav vietas asumam vai vēlmei padarīt kādu nevarīgu, lai varētu izpausties jebkādā veidā, ieskaitot tenkas vai ļauna runāšanas, vai spītības pazīmes. Lai tas nekad netiktu teikts par mūsu mājām vai mūsu rajonu, vai mūsu kaimiņu dzīvi, ka „mēle ir kā uguns, netaisnības pasaule, likta starp mūsu locekļiem.”

Ja drīkst, es izvēršīšu šo ieteikumu arī attiecībā uz ģimenes locekļiem. Mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem, runājot ar bērniem. Tas, ko mēs sakām, vai nesakām, kā mēs to sakām un kad, ir tik ļoti, ļoti svarīgi bērna domāšanas attīstībā attiecībā uz sevi. Bet runāšana ar bērnu ir daudz svarīgāka saistībā ar bērna ticības mums un Dievam veidošanos. Esiet radoši savos izteikumos pret bērnu — vienmēr. Nekad tiem nesakiet, pat jokojojot ne, ka tie ir resni vai muļķīgi, vai slinki, vai nepievilcīgi. Jūs varat to nedarīt ar nolūku, bet viņi atceras jūsu teikto un var cīnīties daudzus gadus, lai to aizmirstu un piedotu. Un centieties nesalīdzināt savus bērnus, pat, ja jūs domājat, ka darāt labu. Jūs varētu pateikt it kā ļoti pozitīvi, piemēram: „Sjūzena ir jauka un Sandra ir prātīga,” taču viss, ko Sjūzena atcerēsies, ir tas, ka viņa nav prātīga, un Sandra, ka viņa nav jauka. Vērtējiet katru bērnu atsevišķi pēc tā, kas bērns ir, un palīdziet viņam vai viņai izvairīties no mūsu kultūras salīdzināšanas, konkurences un nepietiekamības sajūtas mānijās.

Runājot par šo, es ceru, ka nevajag likt uzsvāru uz negatīvo runāšanu, kas bieži ir iemesls negatīvai domāšanai, ieskaitot negatīvo domāšanu par sevi. Mēs redzam paši savas kļūdas, mēs runājam — vai visbeidzot domājam — par sevi kritiski, un pēc neilga laika tas, ir tas, kā mēs redzam ikvienu un it visu. Mēs kļūstam nespējīgi savā dzīvē redzēt labo, tādu kā sauli, rozes, vai iespēju cerībām vai laimei. Un pēc neilga laika mēs, un ikviens mums apkārt, kļūst nelaimīgi.

Man patīk tas, ko reiz teica elders Orsons F. Vitnijs: „Evaņģēlija gars ir optimistisks; tas uzticas Dievam un skatās uz lietām no pozitīvās puses. Pretējās jeb pesimistiskās zāles cilvēku vienmēr attālina no Dieva, raugās uz lietu negatīvo pusi, kurn, žēlojas un ir slinki, lai paklausītu.”⁶ Mums jāgodā Glābēja paziņojums: „Turiet drošu prātu.”⁷ (Patiesi, tas nozīmē, ka mēs varam būt daudz vainīgāki šī baušļa neturēšanā vairāk par citiem!) Runājiet cerīgi! Runājiet uzmundrinoši, ieskaitot paši par sevi. Centieties nesūdzēties un pastāvīgi neželoties. Kā reiz kāds teica: „Nav svarīgi, cik laba bija dzīve pagātnē, joprojām būs kāds, kas par to žēlosies.”

Es bieži esmu domājis, ka Nefija sasiešana ar virvēm un sišana ar rīkstēm viņam bija daudz paciešamāka kā klausīšanās Lamana un Lemuēla nepārtrauktajā kurnēšanā.⁸ Droši vien viņam būtu jāsaka: „Sit mani līdz es esmu bez samaņas, tad man vairs nebūs jādzird tava žēlošanās.” Jā, dzīvei ir savas problēmas un, jā, ir jāsaskaras ar negatīvām lietām, bet, lūdzu, pieņemiet vienu eldera Holanda dzīves principu — mēs vienmēr varam situāciju padarīt vēl sliktāku, žēlojoties par to.

Pāvils ir teicis to pašu, bet daudz cerīgāk. Viņš mums visiem teica: „No jūsu mutes, lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem.

Un neapbēdināt Dieva Svēto Garu,...

Katrs rūgtums, ātrsirdība, dusmas, bāršanās un zaimi, visapkārt katra ļaunprātība lai ir tālu no jums,

Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristus jums ir piedēvis.”⁹

Savā ļoti emocionālajā liecībā Nefijs mūs aicina: „Sekojiet Dēlam ar visu sirids nodomu,” apsolot, ka, „kad jūs būsiet . . . kristoties ūdenī un saņemot kristības ar uguni un Svēto Garu, un varēsiet runāt jaunā mēlē. . . . un . . . kā jūs varat runāt eņģeļu mēlē, ja ne ar Svēto Garu? Eņģeļi runā ar Svētā Gara spēku, tāpēc viņi runā Kristus vārdus . . .”¹⁰ Patiešām Kristus bija un ir „Vārds”, saskaņā ar Jāni mīļoto,¹¹ pilns žēlastības un patiesības, bagāts žēlastībā un uzticībā.

Tā, mani brāļi un māsas, šajos garajos mūžīgajos meklējumos kļūt līdzīgākiem mūsu Glābējam, mēs varam censties būt „pilnīgi vīrieši un sievietes,” jo visbeidzot tas tagad ir vienīgais ceļš — neaizvainot ar vārdiem jeb runāt daudz pozitīvākā veidā, runājot jaunā mēlē, eņģeļu mēlē. Mūsu vārdiem līdzīgi kā mūsu rīcībai ir jābūt piepildītai ar ticību, cerību un mīlestību, trim lieliem kristiešu pamatprincipiem, kas šodienas pasaulē ir izmisīgi nepieciešami. Ar šādiem vārdiem, kas runāti saskaņā ar Gara iedvesmu, asaras var tikt nožāvētas, sirdis var tikt dziedāta, dzīves var tikt paceltas, cerības atgrieztas, uzticība var dominēt. Es lūdzu, lai mani vārdi, pat par šo grūto tēmu, būtu jums

pamudinoši, nevis atņemtu drosmi, lai jūs manā balsī varētu sadzirdēt, ka es jūs mīlu, jo tā ir. Daudz svarīgāk, lūdzu, ziniet, ka jūsu Tēvs debesīs jūs mīl un tāpat arī Viņa Vienpiedzimušais Dēls. Kad Viņi ar jums runā — un Viņi runās ar jums — tas nebūs ne vētrā, ne zemestrīcē, ne ugunī, bet tā būs lēna un klusa balss, maiga un patīkama balss.¹² Tā būs eņģeļu mēlē. Mēs visus varam iepriecināt domās, kad mēs sakām uzlabojošas, iedvesmojošas lietas, jo, ko mēs sakām mūsu brāļiem un māsām un pašiem mazākajiem, to mēs sakām Viņam.¹³ Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. *Lectures on Faith* (1985), 72–73; pievienots uzsvērums.
2. M&D 63:64.
3. Sal. māc. 28:17.
4. Jēkaba v. 3:2–10, pievienots uzsvērums.
5. Mateja 15:11.
6. Conference Report, 1917. g. apr., 42–43.
7. Skat. Mateja 14:27; Marka 6:50; Jāņa 16:33.
8. Skat. 1. Nefija 3:28-31, 18:11-15.
9. Efeziešiem 4:29–32.
10. 2. Nefija 31:13–14; 32: 2–3.
11. Jāņa 1:1.
12. Skat. 1. Ķēn. 19:11–12.
13. Skat. Mateja 25:40.